

BOSSED AROUND

Ander werk van Danielle Carson

NEW YORK'S FINEST

Op heterdaad (2022)

Met voorbedachten rade (2022)

Onder surveillance (2023)

Volledige overgave (2023)

STANDALONE

At the Stroke of Midnight (2023)

BOSSED AROUND

Een office romance

Danielle Carson

Copyright: © 2024 Danielle Carson
Omslagontwerp: Danielle Carson
Omslagbeeld: © Adobe Stock

Bossed Around is een fictief verhaal. Namen, personages, bedrijven, plekken, evenementen en gebeurtenissen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Het paperback mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

*Voor alle romance liefhebbers,
die een arsenaal aan fictieve mannen in hun hart gesloten
hebben en telkens weer ruimte maken voor nieuwe.*

Hoofdstuk 1

Cassie

Het is elke dag hetzelfde als ik op kantoor kom. Ik voel de vele brandende blikken. Overal waar ik ga. Ze zijn echter niet voor mij bestemd. Nee. Elke priemende, verlangende blik is gericht op de man die altijd twee passen voor mij uitloopt. Mijn baas: Bryce Lockwood.

Geliefd bij vele vrouwen en geprezen door net zoveel mannen, is Bryce Lockwood een van de bekendste figuren van Boston en omstreken. Hij heeft al jong naam gemaakt toen hij zijn eigen bedrijf oprichtte, Crimson Advertising. Het reclamebureau is een van de meest gewilde bedrijven in deze branche en de grootste merken kloppen hier dan ook aan om hun promotiemateriaal door ons te laten maken. En dan te bedenken dat het ooit allemaal begon in de achterbuurten van Boston, in een vervallen pand waar je de tocht gewoon door de deuren en ramen voelde komen.

Met het succes dat Crimson Advertising behaalde door slimme promotie toe te passen, groeide het uit tot een van de succesvolste reclamebureaus en daarmee breidde ook het fortuin van Bryce zich flink uit. Momenteel staat hij zelfs in de *Forbes 400* als een van de rijkste personen van Amerika.

Dat Bryce zoveel aandacht trekt komt echter niet alleen door zijn succes. Zijn goede looks hebben hem al een aantal jaar de titels “*sexiest man alive*” en “*meest begeerde vrijgezel*” opgeleverd.

Hij is lang, zeker één negentig, en atletisch gebouwd met brede schouders, flinke biceps en een massieve borstkas. Zijn inktzwarte haar zit altijd perfect in model, op één plukje na dat nog weleens eigenwijs op zijn voorhoofd valt. Zijn gladgeschoren kaak lijkt uit graniet te zijn gehouwen.

Voor mij is hij echter enkel mijn baas, met wie ik de afgelopen zes jaar meer tijd heb doorgebracht dan met mijn naasten. Om nog maar te zwijgen over de hoeveelheid energie die ik in deze werkrelatie heb gestoken.

Mensen zeggen niet voor niks dat wij zakelijk met elkaar getrouwd zijn. We brengen immers elke minuut van de werkdag met elkaar door. Het is dat ik nog thuis kom om te slapen, maar zelfs die broodnodige nachtrust wordt soms bruuft verstoord door zijn telefoontjes op de meest belachelijke tijdstippen.

De ene keer is het een noodgeval op kantoor – ja, midden in de nacht. De andere keer moet ik hem helpen om van een *clingy* date af te komen, waarbij ik de rol van zijn vrouw speel (hoe ironisch). En dan zijn er nog de zakelijke diners met aandeelhouders waar Bryce een bloedhekel aan heeft. Daarom is het inmiddels routine geworden om hem na een uurtje te bellen met een smoesje zodat hij kan wegglippen. Het is dat ik zijn luxe penthouse niet voor hem schoonmaak, of dat ik eten voor hem kook, maar het scheelt niet veel.

Ik vraag me soms af of hij wel doorheeft hoe afhankelijk hij van mij is geworden door de jaren heen. Vast niet. Hierdoor draait mijn leven enkel nog om werk. Vrije tijd heb ik nauwelijks en anders weet mijn liefvallige baas zich die ook nog wel toe te eigenen.

Ik zou niks te klagen mogen hebben. Ik heb een bovengemiddeld salaris, zeker voor een secretaresse, en Bryce heeft me aan een prachtig appartement geholpen in het hartje van de stad nadat mijn oude huisbaas iedereen in het gebouw op straat wilde zetten omdat projectontwikkelaars hem voor een obscene hoog bedrag wilde uitkopen.

En toch sta ik op het punt om mijn ontslag in te dienen.

Ik weet echt niet hoeveel langer ik dit nog trek. De hele dag ben ik enkel bezig met werk. Ik droom er zelfs over. Het is zelfs zo erg dat ik soms niet eens meer weet of ik mijn haar al heb gewassen als ik in de douche sta.

Dit moet veranderen voordat ik er aan onderdoor ga.

‘Cassie?’

Ik kijk op van de iPad die ik vasthoud als er een hand voor mijn ogen zwaait. ‘Hm?’

Bryce grijnst waardoor er kuiltjes in zijn wangen ontstaan. ‘Ik vroeg of je van plan was me te volgen tot in het herentoilet.’

Ik duw mijn bril terug die naar het puntje van mijn neus is gegleden en kijk opzij. We zijn inderdaad bij het herentoilet aangekomen. Ik was zo verdiept in de documenten die ik op de iPad had openstaan, dat ik niet eens doorhad dat ik hem tot aan hier gevolgd had.

‘O, juist.’ Ik tik op de iPad om zijn agenda erbij te pakken. ‘Vergeet niet dat je over tien minuten een vergadering hebt met *finance* in vergaderzaal C en daarna heb je lunch met Caroline.’

Bryce duwt de deur naar de toiletten open. ‘Cancel de lunch met Caroline. Ik heb nu echt geen behoefte om met haar te dealen.’

Caroline Bradford is een van Bryce’ scharrels. Voor deze week dan. Ze is onwijs knap en is als dochter van een rijke magnaat een belangrijk persoon binnen de elite gemeenschap. Enige minpunt: ze weet dat ze een *big deal* is en dat laat ze je niet snel vergeten.

‘Oké,’ zeg ik schouderophalend. ‘Maar je kent haar: als je nu afzegt, zal ze je de rest van de week blijven stalken met berichtjes en telefoontjes.’

Bryce zucht. ‘Best. Laat het dan maar doorgaan, maar de volgende keer moet je haar afwimpelen.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Jij bent degene die met haar het bed induikt, dus jij mag ook het afwimpelen doen.’

Hij steunt met zijn arm tegen de deurpost in een nonchalante houding, met zijn benen gekruist, als hij zegt: ‘En jij bent mijn liefvallige secretaresse die haar baas uit de brand helpt wanneer hij dat vraagt.’

Met een knipoog duikt hij het herentoilet in.

Irritatie borrelt in me op. Ik sluit mijn ogen, tel tot tien en laat een diepe zucht ontsnappen. Het boeit me niet wat hij zegt, de volgende keer laat ik me niet zo gemakkelijk afpoieren door hem. Ik draai me om en zet koers naar mijn

werkplek. Als ik daar arriveer, blijkt iemand mijn bureaustoel al te hebben ingenomen.

Mijn bijna twee jaar oudere zus, Ella Langford.

Wij zouden niet meer van elkaar kunnen verschillen; Ella is extreem extrovert, opdringerig, koppig en bovendien ijdel. Ik ben precies het tegenovergestelde. Ella is dan ook degene die de meeste hoofden laat draaien als ze langsloopt. Dat ze bloedmooi is, heeft ook zo z'n voordelen want ze heeft er haar werk van kunnen maken waardoor ze nu zowel model, als influencer is.

Ik weet een zucht te onderdrukken. 'Kan je alsjeblieft stoppen met hier steeds naartoe te komen?' zeg ik lichtelijk geïrriteerd en gebaar dat ze uit de stoel moet komen.

Met tegenzin doet Ella dat en leunt dan op de rand van mijn bureau terwijl ik in mijn bureaustoel ga zitten.

'Hoezo?'

'Dit is mijn werk, El,' zeg ik als ik inlog op mijn computer. 'Ik zie niemand anders hun zus hier.'

Ze inspecteert haar gemanicuurde nagels. 'Dus? Ik was toevallig in de buurt en wilde gedag zeggen tegen mijn zusje.'

Yeah, right.

'We weten allebei dat dat niet de reden is waarom je hier altijd ronddwarrelt.'

Haar mondhoeken krullen iets omhoog. 'Oké, misschien ben ik hier ook zodat ik met die knappe baas van je kan flirten. Nu we het toch over hem hebben: waar is-ie?'

Ze werpt een blik op het grote kantoor achter me.

Ongelofelijk.

‘Hij zit in een bespreking, dus je hebt pech,’ zeg ik terwijl ik door de recent binnengekomen e-mails scroll.

‘Hm, oké.’ De teleurstelling in haar stem is niet te missen. ‘Nou, dan kunnen wij gezellig samen lunchen. Je hebt nog niet gegeten, toch?’

‘Geen tijd.’

Ik heb wel tijd, wat een zeer uitzonderlijke situatie op zich is. Maar vandaag heb ik dankzij Bryce’ bespreking en zijn daaropvolgende lunchdate eindelijk de tijd om eens fatsoenlijk te lunchen, in plaats van achter mijn bureau iets snel naar binnen te moeten werken. Nu wil ik mijn lunch voor de verandering ook eens in stilte en rust doorbrengen. Twee dingen die niet in het woordenboek van mijn zus voorkomen.

‘O, kom op,’ dringt Ella aan. ‘Iedereen moet eten. Mam zou je meteen op je kop geven als ze erachter komt dat je maaltijden overslaat.’

‘En wie gaat haar dat vertellen? Jij?’

‘Ja.’

Ik zucht. ‘Je bent echt onuitstaanbaar.’

‘Maar je houdt van me,’ zegt ze op zangerige toon, voor die weer omslaat naar klagerig. ‘Ga nou met me lunchen. We hebben dat al in geen tijden gedaan.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Best, maar ik heb hooguit twintig minuten.’

Ik berg de iPad op in de la van mijn bureau en vergrendel mijn computer weer. Als ik mijn telefoon heb gepakt, haakt Ella haar arm door de mijne en zetten we koers naar de lunchroom die zich op de begane grond van dit gebouw bevindt.

Zodra we een tafeltje hebben gevonden in de drukbezochte lunchroom, praat Ella meteen honderduit over haar nieuwe sponsoren die met haar als influencer willen samenwerken. Het is nog een wonder dat ze haar telefoon naast haar laat liggen in plaats van uitgebreid foto's van haar lunch te maken – die veelal een palette van groen is – om die vervolgens met haar ruim twee miljoen volgers te delen.

Ik weet uit ervaring dat er geen speld tussen te krijgen is als Ella aan het woord is over... nou ja, over wat dan ook. Ik hou me stil terwijl ik wat van mijn verse pasta pesto naar binnen werk en laat haar doorratelen.

Op een gegeven moment tune ik gewoon uit, waardoor mijn gedachten afdwalen naar de date die ik twee dagen geleden had. Die was net zo catastrofisch geëindigd als mijn laatste drie dates. Maar deze spande toch wel de kroon. En dit keer had dat niet te maken met mijn date zelf. Nee, het was mijn liefvallige baas die alles moest verzieken omdat hij een “noodgeval” had. Dat zogenoemde noodgeval bleek verre van dat te zijn. Meneer moest mijn mening weten over de outfit die hij naar een belangrijk event wilde dragen. Daarvoor had ik mijn date, die zo goed leek te gaan, moeten afbreken en was ik naar zijn penthouse gesneld omdat ik dacht dat hij ergens zwaargewond op de grond zou liggen na zijn SOS-bericht. Hij bezorgt me nog eens een maagzweer als dit zo door blijft gaan.

Ik prik wat in de stukjes penne op mijn bord en laat de waterval aan woorden van mijn zus nog altijd langs me heen gaan. Er komt iemand bij ons tafeltje staan, waardoor Ella abrupt stopt met praten. Ik kijk op en zie dat het mijn baas is.

‘Dus hier ben je,’ zegt Bryce tegen mij en stopt zijn telefoon weg in de binnenzak van zijn colbert.

Ik was zo in gedachten, dat ik niet eens doorhat dat mijn telefoon een gemiste oproep van hem heeft gehad.

Verbaasd kijk ik op mijn horloge. ‘Ik dacht dat de bespreking tot halfeen zou duren.’

‘Simmons had er genoeg van en wilde nog een paar uurtjes op de golfbaan meepakken. Mij hoor je niet klagen.’ Zijn blik verplaatst zich naar Ella en zoals verwacht verschijnt die kenmerkende scheve grijns op zijn gezicht. ‘Miss Langford, wat brengt jou hier?’

Ella heeft al een flirterige glimlach op haar gezicht getoverd en draait een pluk van haar blonde haar om haar vinger. ‘Hallo Mr Lockwood, ik ben hier om mijn zusje te bezoeken.’

Ik trek mijn neus op. Waarom duiken die twee niet gewoon een keer met elkaar in bed, dan ben ik gelijk van dit hele gezeik af. Al is het laatste wat ik nu nodig heb, dat mijn baas mijn zwager wordt. Het idee alleen al geeft me koude rillingen.

Ik stop mijn telefoon in de zak van mijn vest en pak het dienblad op met mijn half opgegeten lunch als ik opsta. ‘En nu is dat bezoek voorbij, dus je moest maar eens gaan,’ zeg ik tegen mijn zus.

Ella kijkt weer naar mij, duidelijk niet blij dat ik haar nu probeer weg te sturen. Toch probeert ze haar kattige kant te verbergen door me uiterst onschuldig aan te kijken. ‘We hebben ons eten nog niet eens op. Je moet wel goed voor jezelf zorgen, zusje.’

Ik haat het wanneer ze zo doet. Het is allemaal schijnheilig gedrag van haar kant. Het liefst zou ze me een flinke sneer geven om te zorgen dat ze wat een-op-een tijd met Bryce kan krijgen.

‘Blijf vooral zitten,’ zeg ik. ‘Ik heb geen tijd meer.’

‘Maar...’

Ik loop al bij haar weg voordat ze nog meer kan zeggen. Misschien dat ik nu wat bitchy overkom, maar ik heb al zo vaak aangegeven dat ze me niet telkens op het werk moet komen lastigvallen. Als ze zo nodig tijd met mij wil doorbrengen, dan weet ze waar ik woon – in hetzelfde appartement waar ik vier jaar geleden ben ingetrokken en waar ze me nog nooit heeft opgezocht. Dat maakt het des te duidelijker dat ze hier maar voor één doel is en dat is niet om te zorgen dat haar zusje haar lunch eet.

Ik zet het dienblad op de band neer, die het meteen naar de keuken brengt. Ik loop richting de toonbank waar Bryce al op me staat te wachten. Mijn blik gaat kort naar het tafeltje waar ik net nog zat en zie dat Ella chagrijnig onze kant opkijkt.

Ik negeer haar en zeg tegen Bryce: ‘Moet je zo niet naar je lunchafspraak met Caroline?’

‘Die heb ik afgezegd.’

Hier had ik al rekening mee gehouden, gezien het feit dat hij het eerder al wilde afzeggen. Ik ken hem inmiddels.

Ik zucht. ‘Nou, lekker is dat. Nu kan ik de tig telefoontjes van haar gaan afwimpelen.’

‘Ik had er gewoon echt geen behoefte aan.’

Ik tover een glimlach op mijn gezicht en kijk hem poeslief aan. ‘Geen zorgen, mijn liefvallige Mr Lockwood. Ik ben

inmiddels geoefend in de kunst van vrouwen afwimpelen voor jou.’

Bryce lacht geamuseerd. Ondertussen sein ik naar de medewerkster van de lunchroom, die meteen onder de toonbank reikt en mij een groene smoothie en een bakje met aangemaakte salade aanreikt.

‘Bedankt, Kit.’

Ze knipoogt naar me en wendt zich dan naar de volgende klant, waarbij haar korte, roze lokken meezwiepen.

Bryce kijkt nieuwsgierig naar het eten in mijn handen. ‘Heb je net niet al gegeten?’

‘Ziet dit eruit als iets dat ik zou eten? Dit is jouw lunch.’ Ik reik het hem aan. ‘Een smoothie met banaan en spinazie, en een Griekse salade zónder rode uien. *Bon appetit.*’

Hoe hij dit weg kan krijgen is mij een raadsel. Geef mij maar een pastagerecht en iets normaal te drinken, zoals een cola.

Duidelijk in zijn nopjes neemt Bryce de salade en smoothie van me over terwijl we onze weg naar de lift vervolgen. ‘Zie? Daarom ben je onmisbaar voor mij. Je weet wat ik nodig heb zonder dat ik iets hoeft te zeggen.’

Misschien is het ook wel mijn eigen schuld dat hij zo op me is gaan leunen. Ik bemoeder hem immers, onbewust weliswaar, maar hij lijkt dat zelf maar al te fijn te vinden. Mij levert het enkel bergen stress en daardoor ook haaruitval op. Als ik niet kaal wil worden, zal er iets moeten veranderen.

Het wordt tijd om serieus over ontslag na te gaan denken.

Hoofdstuk 2

Cassie

Met mijn benen over elkaar geslagen, wiebel ik met mijn voet heen en weer. Ik druk de achterkant van mijn potlood tegen mijn lip terwijl ik naar buiten staar. De avond is al gevallen, en Bryce en ik zijn nog als een van de weinigen op kantoor. Een doorsnee werkdag voor mij.

‘Nog plannen dit weekend?’

Ik verplaats mijn blik naar Bryce, die half van me afgedraaid zit achter zijn bureau en door de kwartaalcijfers bladert.

Dit is een van mijn rust momentjes. Ik hoef hier enkel te zitten en te wachten tot Bryce eventuele aandachtspunten heeft die hij met de volgende vergadering wilt meenemen.

‘Ik ga naar mijn ouders toe.’ *Dus waag het niet om me dan te storen*, wil ik eraan toevoegen. Maar ik weet me in te houden.

Hij humt. ‘Die wonen in Salem, toch?’

‘Dus je let toch op als ik je iets vertel,’ zeg ik, verrast dat hij dat detail onthouden heeft.

Hij draait zich in zijn stoel naar me toe en kijkt me aan. ‘Natuurlijk let ik op. Ik weet dat je stiefvader, die je als je

echte vader beschouwt, een ijzerwarenwinkel heeft en dat je moeder kunstenaar is. En ik weet dat je je vader altijd in de winkel helpt wanneer je daar bent, maar dat je zondags met je moeder in de serre of in de tuin aan het water gaat zitten om de ochtendzon te schilderen, net wanneer de lucht oranje kleurt.’

Ik knipper verbaasd met mijn ogen.

Zijn mondhoeken kruipen omhoog en hij draait zich weer een kwartslag terug, zijn blik wederom op de documenten gericht als hij zegt: ‘Ik luister als jij praat, Cass.’

‘Er zit toch een hart verscholen onder al die spieren,’ plaag ik.

Ik zie dat hij een grijns niet langer kan onderdrukken. ‘Ik moet wel bekennen dat jij de enige persoon binnen mijn bedrijf bent waar ik persoonlijke dingen over weet.’

‘Dus je interesse beperkt zich tot deze kamer?’

Hij gniffelt en kijkt me weer aan. ‘Wij brengen bijna 24/7 met elkaar door. Met de rest doe ik dat in de verste verte nog niet. Dus ja, jij bent de enige waar ik me voor interesseer.’

‘Je hebt anders ook interesse voor de vele jonge vrouwelijke medewerkers die hier rondlopen.’

Hij grijnst sluw en legt de papieren neer voor hij zijn ellebogen op het bureau laat rusten. ‘Dat is anders. Zij dienen puur voor mijn vermaak. Jij... Jij dient als mijn vertrouwenspersoon.’

Ik hap dramatisch naar adem. ‘Goh, wat voel ik me toch speciaal.’

Hij gniffelt. ‘Zou je je beter voelen als ik zeg dat jij de enige bent die ik meeneem naar Grinaldi’s?’

Hij doelt op het restaurant waar hij me meestal mee naartoe neemt als we moeten overwerken. En dat is vaak, héél vaak.

Ik leg mijn hand over mijn hart. ‘Ik ben zeer vereerd dat je enkel met mij Grinaldi’s chocoladetaart eet.’

Bryce leunt achterover, zijn handen in zijn nek. ‘De enige keren dat ik überhaupt zulke belachelijke hoeveelheden calorieën eet, is wanneer wij samen gaan eten.’

Ik steun met mijn elleboog op mijn knie en laat mijn kin op mijn hand rusten als ik hem uitdagend aankijk. ‘En wat is er mis met chocoladetaart? Het is beter dan al die smerige shakes en gorddroge salades die jij elke dag eet en drinkt.’

‘Daar word je sterk van, Miss Langford, en het helpt je te concentreren.’

‘Mij zie je die saaie dingen toch ook niet eten en heb ik minder concentratie?’

‘Daar kan ik geen oordeel over geven. En jij leeft praktisch op pasta’s en desserts.’

‘Als iemand met Italiaanse roots kan ik daar vrij weinig aan doen.’

Bryce schudt grijnzend zijn hoofd en gooit dan de documenten op het bureau. ‘Ik geloof dit wel. Laten we voor vandaag afronden, dan kan je zo naar huis.’

Ik knik en sta op om de documenten bij elkaar te schuiven en ze op te bergen in de archiefkast. Terwijl Bryce nog wat op zijn computer typt, loop ik naar de andere kant van zijn grote kantoor waar zich een ingebouwde kledingkast bevindt.

‘Het zakendiner met Mr Williams is om acht uur bij de 5th.’ Ik pak een lichtblauw overhemd uit de kast, die ik een

mooie combinatie vind met het donkergrijze pak dat hij vandaag draagt.

Bryce staat er altijd op dat hij voor dit soort gelegenheden zich nog even in een schoon overhemd steekt na een lange dag op kantoor. Dit is voor mij inmiddels routine geworden, dus deze handelingen gaan vanzelf.

Zuchtend staat Bryce op en loopt naar me toe terwijl hij zijn stropdas losmaakt. ‘Ik heb een hekel aan dit soort etentjes,’ zegt hij en begint zijn witte overhemd los te knopen.

‘Volgens mij heb jij hekel aan alle etentjes die met werk te maken hebben.’

‘Uit eten gaan hoort leuk en ontspannend te zijn. Het zou niks met werk te maken mogen hebben,’ klaagt hij.

Zodra hij zijn overhemd los heeft en uittrekt, schijnt een zongebruinde huid en de vele spiermassa me glorieus toe. Het maakt niet uit hoe vaak ik hem zo al gezien heb, het blijft indrukwekkend. Het is niet gek dat zoveel vrouwen aan zijn voeten vallen.

Ik geef hem het schone overhemd aan en pak de stropdas en het witte overhemd van hem over. Daarmee loop ik de aangrenzende badkamer in die ook onderdeel is van het kantoor en gooi het in de wasmand.

Als ik terugloop, heeft Bryce het overhemd dichtgeknoopt maar heeft de bovenste paar knoopjes open gelaten aangezien hij geen stropdas zal dragen. Nu is hij bezig met de manchetknopen. Ik ga voor hem staan en neem het vastmaken van de manchetknopen van hem over, wat inmiddels ook de normaalste zaak van de wereld voor mij geworden is.

‘Jij wilde een eigen bedrijf starten met behulp van aandeelhouders,’ help ik hem herinneren als ik een van de manchetknopen vastmaak. ‘Dat houdt in dat je hen tevreden moet houden. Dat wist je voordat je hieraan begon.’

‘Dat betekent nog niet dat ik het leuk moet vinden.’

‘Mr Miljonair heeft het ook zo zwaar.’

Hij geeft een zachte, afkeurende tik op mijn neus waarbij hij grijnst. ‘Doe eens aardig tegen je baas.’

‘Ik heb je zojuist geholpen met die manchetknopen van je, dat valt voor mij onder aardig doen.’

Hij schudt lachend zijn hoofd. ‘Jij bent de enige die ermee weg kan komen om zo tegen mij te praten.’ Hij laat zijn armen in de colbert glijden en showt zichzelf even voor mij. ‘En?’

‘Knap als altijd.’

‘Ik ging voor sexy, maar dit kan ermee door.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Je wilt sexy zijn voor die oude knar?’

‘Weet je wel niet hoeveel vrouwen ik onderweg tegen kan komen? Of in het restaurant zelf.’

Ik onderdruk de neiging om met mijn ogen te rollen. ‘Volgens mij maakt het vrij weinig uit wat je draagt. Je laat de hoofden van oudere dames nog draaien, dus ik denk dat het wel goed zit met je sexy-gehalte.’

Bryce grijnst tevreden. ‘Als dit niet werkt, kan ik altijd nog aan de slag als gigolo.’

‘Doe vooral wat je niet laten kan,’ zeg ik als ik zijn kantoor uitloop. ‘Het zou mij een hoop vrije tijd opleveren als je die carrièreswitch gaat maken.’

Oeps. Zei ik dat hardop?

‘Je dacht toch niet dat ik je zou laten gaan hè? Ik heb iemand nodig die alle afspraken kan inplannen.’

Ik pak mijn handtas van mijn bureau en draai me naar Bryce toe die tegen de deurpost aanleunt. ‘Ik zou zo’n hoog uurloon vragen, dat je me je onmogelijk nog kan veroorloven.’

Met een scheve grijns laat hij zijn blik langzaam over mijn lichaam glijden. ‘Misschien betaal ik je dan wel op een andere manier...’

‘Daar word ik niet koud of warm van, Mr Lockwood.’

Hij lacht vermakelijk. ‘Volgens mij ben jij de enige vrouw die immuun is voor mijn charme.’

‘Er zullen vast nog wel meer vrouwen rondlopen die jou kunnen weerstaan. Tot morgen.’

Zijn lach achtervolgt me wanneer ik naar de lift loop.

Wanneer ik in de lift sta, druk ik de knop in die me naar de lobby brengt en kijk ondertussen op mijn telefoon om te besluiten wat ik straks ga eten. Op dit tijdstip heb ik echt geen puf meer om zelf nog in de keuken te gaan staan, daarom ben ik extra blij met de vele apps die het mogelijk maken om eten bij mij thuis te brengen.

De liftdeuren schuiven weer open wanneer ik de lobby heb bereikt. Zoals verwacht is het er zo goed als uitgestorven. Ik scan de ID-badge die altijd aan een keycord om mijn nek hangt en waarmee de poortjes voor mij opengaan. Achter de receptie zie ik een bekende zitten, de beveiliging die vaak avonddiensten draait.

Ik zwaai hem gedag wanneer ik hem passeer. ‘Dag, Fred.’

‘Fijne avond, Cassie,’ zegt hij met zijn welbekende brede glimlach.

Hij probeert me al tijden te overtuigen om op date te gaan met zijn kleinzoon, maar ik heb het tot nu toe nog kunnen afwimpelen met het excuus dat ik geen tijd heb om te daten. Nu aanschouwt Fred zelf dat ik zo’n beetje elke dag tot laat overwerk, wat mijn excuus nog wat meer onderbouwt.

Het is niet dat ik niet wil daten. Integendeel zelfs. Maar toen ik hoorde dat Freds kleinzoon zeven jaar jonger is dan ik en dat hij al zijn vrije tijd aan het water doorbrengt om te vissen (mij niet gezien), wist ik dat ik geen match met hem zou zijn. Ik hou niet eens van vis.

De koele avondlucht voelt aangenaam tegen mijn warme wangen.

Ik adem even diep in.

Ah, de geur van vrijheid, zolang je de uitlaatgassen kan negeren.

Ik pak het hengsel van mijn schoudertas nog wat steviger vast en loop dan naar de nabijgelegen bushalte. De bus stopt net bij de halte wanneer ik aan kom lopen en hoef ik voor eens niet te wachten.

Ik stap de bus in, scan mijn buskaart en zoek een zitplekje. Het enige voordeel van overwerken, is dat je niet in de spits naar huis hoeft en dus niet in een overvolle bus hoeft te staan. Nu zijn de meeste plekken al wel bezet met mensen die net als ik een lange werkdag achter de rug hebben, afgaande op de vermoeide gezichten van mijn medereizigers.

Twintig minuten later stap ik uit in mijn woonwijk. Vanaf hier is het slechts een paar honderd meter lopen naar het appartementencomplex waar ik woon.

Ik sleep mezelf de trappen op naar de tweede verdieping. Voor de deur met nummer acht blijf ik staan en rommel in mijn tas, op zoek naar mijn sleutelbos.

Achter mij hoor ik een deur opengaan. Ik sluit mijn ogen en weet een zucht te onderdrukken.

Here we go.

‘Ah, *bella*. Je bent weer thuis.’ De veel te breed gespierde, korte Italiaan leunt tegen de deurframe van zijn appartement.

‘Hallo Mario,’ begroet ik mijn buurman met tegenzin en draai me weer naar mijn eigen deur terwijl ik verwoed naar mijn sleutelbos zoek. Waarom had ik die nou niet alvast beneden opgezocht zodat ik nu meteen mijn appartement in kan vluchten, weg van mijn opdringerige buurman.

‘Ik heb je de laatste tijd niet veel gezien, dus ik heb je nog niet kunnen uitnodigen voor de buurtbarbecue die we binnenkort organiseren,’ gaat hij verder.

Een barbecue in maart?

‘Ik moet dan waarschijnlijk tot laat werken,’ geef ik hem mijn standaard excuus.

‘Je kan altijd later aansluiten. Ik zal wel zorgen dat er nog genoeg vlees voor je is. Je kan al die proteïne wel gebruiken.’

Ik hoef me niet naar hem om te draaien om te weten dat hij me van top tot teen met zijn ogen in zich opneemt.

‘Bedankt voor de uitnodiging. Ik zal kijken of ik het red.’ Voordat hij nog meer kan zeggen, open ik de deur en glip snel

mijn appartement in. Dit is de eerste keer dat ik hoop dat Bryce me laat overwerken.

Ik hang mijn jas en tas aan de kapstok en loop direct naar de slaapkamer. Daar kleed ik me om in mijn huispak, dat me er allesbehalve aantrekkelijk uit laat zien. Niet dat ik doorgaans aantrekkelijk gekleed ben. Mijn motto is dat kleding lekker en bovenal comfortabel moet zitten.

Op mijn fluffy sloffen loop ik de keuken in en schenk een glas rode wijn voor mezelf in, extra vol. Die heb ik wel verdiend. Daarmee plof ik neer op de bank. Met mijn been onder mijn billen, pak ik mijn telefoon en open de datingapp waarop ik me recent heb aangemeld. Aangezien ik toch moet wachten tot mijn eten bezorgd wordt, kan ik net zo goed de tijd hiermee vullen.

Eén nieuwe match en een bericht.

ImMrRight: *hey sexy*

Ugh. Nee. Unmatch.

Ik swipe nog wat, maar degenen van wie het profiel interessant genoeg is en waarbij ik op het hartje klik, hebben niet met mij gematcht. Geen verrassing daar. Het is nou niet zo dat ik vaak gevraagd wordt op een date.

Met een zucht gooi ik mijn telefoon naast me neer op de bank, gevolgd door mijn bril en pak het glas wijn op. Misschien ben ik wel gedoemd tot een single leven waarin ik enkel nog aan het overwerken ben voor een veeleisende baas.

Met die motiverende gedachte hef ik mijn glas en proost ik met mezelf op mijn niet-bestaande liefdesleven.

Hoofdstuk 3

Bryce

Anders dan andere dagen rijd ik dit keer zelf naar het zakendiner. Normaal rijdt mijn chauffeur George mij rond, maar vandaag had ik behoefte om een van mijn sportwagens weer eens uit de garage te halen.

Ik zet mijn Lamborghini stil voor het restaurant. De valet medewerker staat al naast me als ik de vlinderdeur open en uitstap. ‘Welkom, Mr Lockwood.’

Ik geef hem een knikje ter begroeting terug en overhandig hem de autosleutel. Bij veel van de high-end restaurants in de stad ben ik inmiddels een bekende gast en ze weten dat ik altijd royale fooien geef. Het is mijn manier om terug te geven aan de maatschappij. Ik ben immers ook ooit op deze manier begonnen met dit soort baantjes. Nu ik succesvol ben, betekent dat niet dat mijn blik op de realiteit is veranderd. Integendeel zelfs. Het heeft mij nog bewuster gemaakt van de vele mensen in onze maatschappij die het niet zo breed hebben. Daarom schenk ik elk jaar ook mijn eigen eindejaarsbonus geheel aan stichtingen zoals de voedselbank. Ik heb immers meer dan genoeg geld, dus die extra bonussen die alle executives krijgen nadat we met Crimson Advertising een goed jaar hebben gedraaid, heb ik niet nodig.

Ja, ik heb luxe auto's, op maat gemaakte designer pakken en een penthouse waar ik me even terug kan trekken. Maar dat zijn ook dingen waarvoor ik al die tijd zo hard heb gewerkt. Nu ik in luxe kan leven, wil ik het er ook van nemen.

Ik zal ook nooit vergeten waar ik vandaan ben gekomen. Zo kon ik acht jaar geleden nog nauwelijks rondkomen en was ik bijna dakloos geweest. Nu is alles anders en ik durf wel te zeggen dat het door al mijn inspanning en doorzettingsvermogen is gekomen. Die tijd heeft mij gevormd tot de man die ik vandaag de dag ben.

Ik maak de knoop van mijn colbert vast en loop het restaurant binnen. De gastvrouw staat me al op te wachten.

‘Goedenavond, Mr Lockwood,’ begroet ze me met een brede glimlach. ‘Uw gezelschap zit al te wachten.’

Ik volg haar verder het restaurant in. Onderweg voel ik wat starende blikken. Het klinkt misschien arrogant, maar ik ben inmiddels gewend dat mijn looks voor de nodige aandacht zorgen. Wat dan weer niet nodig was geweest, was dat ik meerdere jaren op rij als “*sexiest man alive*” ben uitgeroepen door een groot vrouwenmagazine. Toch kan ik niet ontkennen dat het mijn ego flink streelt, zeker omdat ik er niet altijd zo uitzag als nu. In mijn tienerjaren had ik zelfs flink overgewicht en kreeg ik geen enkele aandacht van het vrouwelijk schoon. Hoe anders is dat nu.

Zoals de gastvrouw al aangaf, zit mijn gezelschap al netjes aan een van de tafels te wachten. Als hij me ziet aankomen, staat hij op.

‘Jack Williams.’ Ik schud de hand van de man die als eerste wilde investeren in mijn bedrijf en dankzij wie Crimson Advertising de beginjaren heeft overleefd.

‘Bryce,’ groet hij me warm terug en kijkt even langs me heen. ‘Heb je die secretaresse van je niet meegenomen?’

‘Heb je niet genoeg aan mijn gezelschap?’ vraag ik quasi-beledigd.

‘Ik kijk liever naar een knappe vrouw dan dat ik zaken bespreek.’

‘Jij en ik allebei,’ lach ik. ‘Maar je wilt dus zeggen dat ik niet knap ben?’

‘Dat de vrouwen zich praktisch aan je voeten gooien zegt niet genoeg?’ Grijnzend legt hij zijn hand op mijn schouder. ‘Je bent geen vrouw, dat is mijn probleem.’

Lachend nemen we plaats aan tafel en zetten ons gesprek, dat toch al snel de zakelijke kant opgaat, voort tijdens het diner.

Ondanks dat ik hier met tegenzin naartoe ben gekomen, valt het diner me reuze mee. Zoals altijd is er genoeg gesprekstof tussen ons, wat er ook meteen voor zorgt dat de tijd snel gaat.

Ondertussen ontgaat het me niet dat ik aandacht krijg vanuit een andere hoek van het restaurant. Een knappe brunette die aan de bar zit, blijft me flirterige blikken toewerpen. Voor nu schenk ik haar niet al te veel aandacht, aangezien ik hier nog altijd met een grote investeerder zit. Ik ben altijd in voor een pleziertje, maar werk staat bij mij nog altijd op nummer één.

‘Het was goed je weer te zien, Lockwood,’ zegt Jack als hij mijn hand schudt wanneer ons diner over is. ‘Doe de groeten aan die secretaresse van je.’

‘Wat zou Rebecca zeggen als ze hoorde dat haar man het enkel over andere vrouwen heeft?’

‘Becca lacht er alleen maar om en er is niks mis met kijken naar mooie schepsels.’

Ik schud grijnzend mijn hoofd.

Deze ouwe flirt.

‘Over mooie schepsels gesproken...’ Jack knikt richting de bar. ‘Je lijkt de aandacht van eentje getrokken te hebben.’

Ik volg zijn blik, wetende dat het de brunette van eerder is die al deze tijd geduldig heeft zitten wachten. ‘Misschien moet ik dan maar eens een praatje met haar aanknopen.’

Jack zucht. ‘Soms ben ik jaloers dat ik niet meer volop in deze fase van mijn leven zit.’

‘Zou je Rebecca willen inruilen dan?’ plaag ik.

Hij lacht. ‘Nooit. Ze is de beste keuze die ik in mijn leven gemaakt heb. Zonder haar zou ik een ouwe charmeur zijn gebleven, die zich diep van binnen alleen maar ellendig voelde. Wacht maar jongen, als jij ooit de juiste vrouw tegenkomt, dan weet je waar ik het over heb.’

Dat valt nog te bezien, aangezien ik niet bepaald iemand ben die warm loopt bij het idee van vaste relaties.

‘Doe de groeten aan Rebecca,’ zeg ik tegen Jack wanneer hij zich richting de uitgang van het restaurant begeeft.

‘Zal ik doen.’

Wanneer Jack weg is, loop ik naar de bar en sein de barman. ‘Een whiskey zonder ijs, en nog eentje van wat deze dame heeft.’

Daarbij draai ik mijn hoofd naar de brunette die me al de hele avond in de gaten houdt en schenk haar mijn kenmerkende scheve grijns.

Ze bijt kort op haar roodgekleurde onderlip en laat haar ogen uitvoerig over mij heen glijden. ‘Ik had eigenlijk gehoopt dat we dat drankje bij jou thuis konden doen.’

Een vrouw die recht voor haar raap is, dat kan ik wel waarderen.

‘Annuleer mijn bestelling,’ zeg ik tegen de barman. Ik richt me weer op de brunette en steek mijn hand naar haar uit. ‘Waar wachten we dan nog op?’

***

Het geluid van de wekker laat me ontwaken uit mijn slaap. Op de tast reik ik naar het nachtkastje om de wekker op mijn telefoon uit te drukken. Na twee pogingen lukt me dat. Ik wrijf over mijn gezicht in een poging goed wakker te worden. Het duurt een paar tellen voor ik doorheb dat er een slanke arm over mijn middel gedrapeerd is. Als ik mijn hoofd opzij draai, zie ik dat die arm toebehoort aan de brunette die vanuit het restaurant met me mee naar huis gegaan is.

Ik haal haar arm van me af en duw me omhoog om op de rand van het bed te zitten. De lege condoomverpakkingen die op het nachtkastje liggen, herinneren me aan het plezier dat we vannacht hebben gehad. Na de stress van deadlines en de

urenlange vergaderingen die ik deze week al achter de rug heb, had ik een zorgeloze nacht als deze wel even nodig.

Ik sta op en loop poedelnaakt de kamer door naar de badkamer, die grenst aan de *master bedroom*. Daar stap ik meteen onder de stortdouche, waarmee ik pas echt wakker wordt.

Wanneer ik weer onder de douche vandaan stap, sla ik een handdoek om mijn middel heen en loop naar de wastafel. Voor de spiegel scheer ik me en doe naderhand wat aftershave op. Met wat gel breng ik mijn haar in model.

Sommige mensen vinden dat ik ijdel ben, maar ik wil goed verzorgd de deur uitgaan. Daarbij ben ik me maar al te bewust van het feit dat ik het gezicht van Crimson Advertising ben en dat ik daarom op meerdere vlakken verantwoordelijk ben voor het imago van mijn bedrijf.

Wanneer ik in de badkamer klaar ben, betreed ik de inloopkast. Ditmaal ga ik voor een nachtblauwe maatpak, een cognac kleurige stropdas die matcht met de lakschoenen en een wit overhemd. Als ik me heb omgekleed, kies ik een polshorloge uit mijn collectie en spuit als laatste nog een geurtje op.

Ik loop terug de slaapkamer in, waar de brunette nog altijd ligt te slapen. Naast de kant van het bed waar zij slaapt, blijf ik even staan.

Alsof ze weet dat ik er ben, opent ze slaperig haar ogen en kijkt naar me op. Een tevreden glimlach vormt zich om haar lippen. ‘Je bent al wakker.’

‘Ik moet naar mijn werk.’